

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות

ב.

עין משפט
נר מצוה

א א מיי פ"ח מהל'
שגות הלכה א סג
לארץ רים ועשין רנו:
ב ב ג ד מיי פ"ח מהל' ט:

שבועות. הא ללא פתח הא מסכת כל כינוי שבועות כשבועות
כדפמח נדרים וזיר משום דמנא ממכות קא סליק
כדמפרש בגמרא הוורכ לפתוח בשמים שהן ארבע והואיל ולא מני
פתח ככינוי תו לא חש לשנות אח"כ וא"ת אמאי לא מני ידיעות

שבועות שמים שהן ארבע. כשבועות ציטוי שפמים הכתוב
בויקרא (ה) אלל קרבן עולה ויורד קאמר כדמפרש
בפרק שלישי (דף כ:.) **שמים.** כתיבי בקרא דכתיב (ויקרא ה) להרע
או להטיב ומפרש כמשנה פרק שלישי (דף כה.) אזכל להטיב לא

שבועות

כרישא דהא בקרא כתיב כרישא או
נפש אשר תגע וגו' והדר או נפש
כי תשבע וגו' וי"ל לשבועות הוא
עיקר המסכת דבסדר ישועות קאי
ואגב שבועות תני ידיעות משום
דגבי הדדי כתיבין כדמפרש בגמרא
א"נ משום דמילי לשבועות כתיבי
בקרא כרישא ונפש כי תחטא וגו'
(ויקרא ה) והוא עד דהיינו שבועת

לכל דבר שהוא הן ולאו להצא (ה) ולהרע
או להטיב להצא משמע וצ"ג (ש)
מרבזה מן המקרא אף דברים שאין
צפן הרעה והטובה ומיהו שמים ניהו
ותו לא דבר וחילופו: **שהן ד'.** יש
לרבות מריצוי הכתובים כדמפרש
צ"ג (ש) אף דבר וחילופו לשעבר
כגון אכלתי והוא לא אכל או לא
אכלתי ולא: **ידיעות הטומאה.** חיוב
קרבן עולה ויורד מחמת טומאת מקדש
וקדשיו הכתובה אלל שבועת ציטוי
או נפש כי (ה) תגע וגו' (ויקרא ה) וילפינן
בפירקין [.] שאין הכתוב מדבר אלל

שבועות שתיים. שבועות
אל ציטוי להרע או להטיב,
שמים הן להחייב עליהן
קרבן עולה ויורד האמור
בפרשה. דפיקי מלהרע או
להטיב. דמשמע להצא,
אזכל ולא חושל שהן
ארבע. יש לך לרבות עוד
שמים מריצוי הכתוב לל
אשר יצטא האדם לרבות
לשעבר. אכלתי ולא אכל, לא
אכלתי ואכל (שבת ב.).
ידיעות הטומאה.
האמורות בקרבן עולה
ויורד או נפש כי תגע וגו'
ואמרינן שאין הכתוב מדבר
אלל בטומאת מקדש
וקדשיו, שלחא שטמא
אכל קודש או נכנס למקדש
וילפינן (לקמן ד.) שאין
מחייב אלל בדיעה חלה
ידיעה בסוף והעלם
בימים, כגון שדע שטמא
ונעלם ממנו טומאה ואכל
קדש ומשאל ידע שאלו
בטומאת שמים הן
משמעוהו הכתוב ונעלם
ממנו והוא טמא, משמע
שעלם ממנו טומאה אכל
וכר הוא שאלל קדש וזהו
מקדש, הו שמים העלם
טומאה לגבי קדש והעלם
טומאה לגבי מקדש, שהן
ארבע. יש לך לרבות עוד
שמים מריצוי ונעלם ונעלם
צ' פעמים, לרבות את
הכור לטומאה אלל נעלם
ממנו קדש, כסבור שחוקין
הן או נעלם ממנו טומאה
(שם). מראות נגעים.
ליטמא כהן, שנים הן,
שאת ובהר, שהן
ארבעה. מריצוי שפמים
שהוא משמע טפילה, כמו
(ש"א ב) שפמים לא אל
אחת וגו', מרבזה טפילה לו
ולו, תולדה לשאת ותולדה
לבהר, וכן תמידי בהר
עוד כגון, שיהי לה כסוד
ההיכל, שאת כגמר לכן,
שיהי לה כקדוש ציפה.
מראה לשון זכר הוא משום
הכי תני שמים שהן ארבעה
(שבת ב.) ובצ"ו לקמן ה.).
יש בה ידיעה בחחילה
ואין בה ידיעה בסוף.
כששטמא ידע שטמא
ונעלמה ממנו טומאה
ונכנס למקדש ושוב לא
דועה לו ניטמא (ובחיים)
ה) וכשאלל לא דעה לו
שכנס בטומאה שיעב
קרבן (בדירות כהן). שיעיר
הנעשה בפנים. על
ישאל, ופר על הכהן
(שם). עד שירדע לו.
שכנס למקדש טמא
(בדירות כהן).

שבועות שתיים. שמים. שבועות
אל ציטוי להרע או להטיב,
שמים הן להחייב עליהן
קרבן עולה ויורד האמור
בפרשה. דפיקי מלהרע או
להטיב. דמשמע להצא,
אזכל ולא חושל שהן
ארבע. יש לך לרבות עוד
שמים מריצוי הכתוב לל
אשר יצטא האדם לרבות
לשעבר. אכלתי ולא אכל, לא
אכלתי ואכל (שבת ב.).
ידיעות הטומאה.
האמורות בקרבן עולה
ויורד או נפש כי תגע וגו'
ואמרינן שאין הכתוב מדבר
אלל בטומאת מקדש
וקדשיו, שלחא שטמא
אכל קודש או נכנס למקדש
וילפינן (לקמן ד.) שאין
מחייב אלל בדיעה חלה
ידיעה בסוף והעלם
בימים, כגון שדע שטמא
ונעלם ממנו טומאה ואכל
קדש ומשאל ידע שאלו
בטומאת שמים הן
משמעוהו הכתוב ונעלם
ממנו והוא טמא, משמע
שעלם ממנו טומאה אכל
וכר הוא שאלל קדש וזהו
מקדש, הו שמים העלם
טומאה לגבי קדש והעלם
טומאה לגבי מקדש, שהן
ארבע. יש לך לרבות עוד
שמים מריצוי ונעלם ונעלם
צ' פעמים, לרבות את
הכור לטומאה אלל נעלם
ממנו קדש, כסבור שחוקין
הן או נעלם ממנו טומאה
(שם). מראות נגעים.
ליטמא כהן, שנים הן,
שאת ובהר, שהן
ארבעה. מריצוי שפמים
שהוא משמע טפילה, כמו
(ש"א ב) שפמים לא אל
אחת וגו', מרבזה טפילה לו
ולו, תולדה לשאת ותולדה
לבהר, וכן תמידי בהר
עוד כגון, שיהי לה כסוד
ההיכל, שאת כגמר לכן,
שיהי לה כקדוש ציפה.
מראה לשון זכר הוא משום
הכי תני שמים שהן ארבעה
(שבת ב.) ובצ"ו לקמן ה.).
יש בה ידיעה בחחילה
ואין בה ידיעה בסוף.
כששטמא ידע שטמא
ונעלמה ממנו טומאה
ונכנס למקדש ושוב לא
דועה לו ניטמא (ובחיים)
ה) וכשאלל לא דעה לו
שכנס בטומאה שיעב
קרבן (בדירות כהן). שיעיר
הנעשה בפנים. על
ישאל, ופר על הכהן
(שם). עד שירדע לו.
שכנס למקדש טמא
(בדירות כהן).

שמים שהן ארבע ידיעות הטומאה שתיים
שהן ארבע יציאות השבת שתיים שהן ארבע
מראות נגעים שנים שהן ארבעה את שיש
בה ידיעה בתחלה וידיעה בסוף והעלם
בינתיים הרי זה בעולה ויורד ביש בה
ידיעה בתחלה ואין בה ידיעה בסוף שיעיר
הנעשה בפנים ויום הכפורים תולה עד
שירדע לו ויביא בעולה ויורד אין בה
ידיעה בתחלה אבל יש בה ידיעה בסוף
שיעיר הנעשה בחוץ ויום הכפורים מכפר
שנאמר ימלכד חטאת הכפורים על מה
שזה מכפר זה מכפר מה הפנימי אין
מכפר אלא על דבר שיש בה ידיעה אף
החיצוני אין מכפר אלא על דבר שיש בה
ידיעה ועל שאין בה ידיעה לא בתחלה
ולא בסוף שיעיר הרגלים ושיעירי ראשי
חדשים מכפרין דברי ר' יהודה ר"ש אומר
שיעירי הרגלים מכפרין אבל לא שיעירי ראשי
חדשים ועל מה שיעירי ראשי חדשים מכפרין
על

שמים שהן ארבע ידיעות הטומאה שתיים
שהן ארבע יציאות השבת שתיים שהן ארבע
מראות נגעים שנים שהן ארבעה את שיש
בה ידיעה בתחלה וידיעה בסוף והעלם
בינתיים הרי זה בעולה ויורד ביש בה
ידיעה בתחלה ואין בה ידיעה בסוף שיעיר
הנעשה בפנים ויום הכפורים תולה עד
שירדע לו ויביא בעולה ויורד אין בה
ידיעה בתחלה אבל יש בה ידיעה בסוף
שיעיר הנעשה בחוץ ויום הכפורים מכפר
שנאמר ימלכד חטאת הכפורים על מה
שזה מכפר זה מכפר מה הפנימי אין
מכפר אלא על דבר שיש בה ידיעה אף
החיצוני אין מכפר אלא על דבר שיש בה
ידיעה ועל שאין בה ידיעה לא בתחלה
ולא בסוף שיעיר הרגלים ושיעירי ראשי
חדשים מכפרין דברי ר' יהודה ר"ש אומר
שיעירי הרגלים מכפרין אבל לא שיעירי ראשי
חדשים ועל מה שיעירי ראשי חדשים מכפרין
על

לכשרידעו אלמא קודש ידיעה עושים הן: עד שירדע לו. שאכל קודש בטומאה: אין זה ידיעה כפחלה. שלל ידע בטומאה מימיו זה לא
יבא לכלל קרבן עוד לעולם שהרי אין קרבן צא אלל על שיש צו ידיעה בתחלה: שיעיר הנעשה בחוץ ויום הכפורים מכפר. ויום הכפורים
הוא עצמו מועיל עם הקרבנות שנאמר (ויקרא כ) כי יום כפורים הוא: שנאמר. ששיעיר הנעשה בחוץ ושעיר חטאת אחד מלכד חטאת הכפורים
והוא שיעיר הנעשה בפנים הקיטש לך הכתוב ללמד שעל מה שזה מכפר זה מכפר: מה פנימי אינו מכפר אלל על דבר שיש צו ידיעה. בתחלה
דהכי ילפינן כהדיא בגמ' [לקמן ו:] דאינו תולה אלל על דבר שיש צו ידיעה בתחלה: אף חילון אינו מכפר אלל על דבר שיש צו ידיעה. מנייניו ידיעה
בסוף ולא בתחלה ללא אחת לכלל קרבן ומכפר זה כפרה גמורה בלא תלייה. וא"ת כיון שהוקשו יכפרו שניהם על שיש צו ידיעה
בתחלה ונימ' לטומאה שאירעה בין זה לזה הא פריך בגמ' (דף ט:) ומשני לה: שיעירי הרגלים. בכל הרגלים נאמר (שעירי חטאת. ובגמ' [לקמן ט.]
מפרש מנא ליה דאשאין זה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף מכפר: ר"ש אומר שיעירי הרגלים מכפרים. עליה אכל לא שיעירי ראשי חדשים:

לכשרידעו אלמא קודש ידיעה עושים הן: עד שירדע לו. שאכל קודש בטומאה: אין זה ידיעה כפחלה. שלל ידע בטומאה מימיו זה לא
יבא לכלל קרבן עוד לעולם שהרי אין קרבן צא אלל על שיש צו ידיעה בתחלה: שיעיר הנעשה בחוץ ויום הכפורים מכפר. ויום הכפורים
הוא עצמו מועיל עם הקרבנות שנאמר (ויקרא כ) כי יום כפורים הוא: שנאמר. ששיעיר הנעשה בחוץ ושעיר חטאת אחד מלכד חטאת הכפורים
והוא שיעיר הנעשה בפנים הקיטש לך הכתוב ללמד שעל מה שזה מכפר זה מכפר: מה פנימי אינו מכפר אלל על דבר שיש צו ידיעה. בתחלה
דהכי ילפינן כהדיא בגמ' [לקמן ו:] דאינו תולה אלל על דבר שיש צו ידיעה בתחלה: אף חילון אינו מכפר אלל על דבר שיש צו ידיעה. מנייניו ידיעה
בסוף ולא בתחלה ללא אחת לכלל קרבן ומכפר זה כפרה גמורה בלא תלייה. וא"ת כיון שהוקשו יכפרו שניהם על שיש צו ידיעה
בתחלה ונימ' לטומאה שאירעה בין זה לזה הא פריך בגמ' (דף ט:) ומשני לה: שיעירי הרגלים. בכל הרגלים נאמר (שעירי חטאת. ובגמ' [לקמן ט.]
מפרש מנא ליה דאשאין זה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף מכפר: ר"ש אומר שיעירי הרגלים מכפרים. עליה אכל לא שיעירי ראשי חדשים: